

GVLIELMVS BVDAEVS NICO
LAO BERALDO S.

Dis Buda
impling.
 Literas tuas accepi, cum & permolesto nego-
 cio districtus essem, & morbo implicitus: quæ
 causa mihi fuit, ut serius ad te scriberem. Quæ
 me hortaris, atque etiam flagitas, ut institutum
 illud meum urgeam: id uero ego percupio,
 sed sperare aliquando licuit. Nunc autem quæ
 operi aggrediendo moram mihi diu, ac sæpe fecit aduer-
 sa ualetudo, eadem ab opere edito ad hunc diem, nullam
 dum (propè dixerim) horam remisit: uix ut sperare ausim
 tantum mihi unquam laxamēti futurum, quo reliqua cō-
 quisita iandiu, & uaria lectione regeſta, cōposita quoquo
 modo, & in annotationum speciem digeſta, in publicum
 æſtimanda præbeam. Neque tamen eo nomine angī (ut opi-
 nor) magnopere debeo: audacior est enim hæc res incepto,
 quàm euentu glorioſior: nuncque demum perſentiſco quæ ar-
 duam, quamque parum glorioſam prouinciam aut fortitus
 ſim, aut ſumpſerim: præſertim inter eos, in quos & apud
 quos arma facundie parum ualent. Abunde igitur eſſe pu-
 tabo, ſi appetente iam ea rerum inclinatione (inſigni ſanè
 in poſterum ac maxime memorabili) qua Accuſſianorum
 infantia, Ciceronianorum eloquentiæ, aut certe elegantie
 ceſſura uideretur: tantum hoc ego bellum commiſſe olim
 dicar, quod à præſtantibus ingenio uiris, non citra ſudorē
 (ut aiunt) & puluerem proſtigandum tandem eſſet. Maius
 eſt enim hoc bellum, quàm ut uno, aut altero prælio decer-
 ni unius hominis auſpicij, ductuque quantumuis pugna-
 tis (nedum cuiuſlibet, qualem me eſſe non ignoro) confe-
 ctum iri ſperandum ſit. Verum id demum periculum eſt,
 ne dum hanc pugnam laceſſere uolui, incautiſſime inſerue-
 ſcente ſtilo prouectus, atrocioribus uerbis in uiros magnæ

lecta, aut auctores, aut uindices uelitatus esse uidear: has-
 tasq; magnis ab auctoribus acceptas, in hostes nequicq;
 exhausisse Accursianæ maiestatis umbra tectos, quasi scu-
 to Aiæcis Homerici. Sed præterita (ut aiunt) non tam cor-
 rigi, q; reprehendi possunt. Proinde id in primis optandū
 erit nobis, ut siue humanitus quid mihi contigerit, aliquis
 mox existat, qui ad præscripta à nobis lineamenta excipe-
 re opus inchoatum non dedignetur, & uelut in demortui
 locum se sufficere: siue id mihi absolueri licuerit, complu-
 res nostrum exemplum æmulati, aut fortasse imitantes
 (id enim gloriæ nostræ non refert) in eandem causam descē-
 dant: ne ueluti temerario ipse procurfu, extra ordines eue-
 ctus, à robore atq; acie ipsa, nostrorum merito destitutus
 esse uidear. Amplum enim mihi erit, me nouum (ut ita di-
 cam) inter literatos hominem, quasiq; terra (ut dicit) ena-
 tum, literarum humanitatem ab Accursianis oppressam,
 uel suppressam potius, seruituti eximere atq; ignominie:
 & in suam dignitatem liberali causa asserere contendisse:
 complureis etiam clarioris famæ patronos inuenisse, qui
 in eandem actionem subscribere maioris doctrine fiducia
 non dubitarint: causamq; aduersam à nobis aut affectam,
 aut missilibus impulsam, gladijs comminus confecerint,
 & iugularint: in queis te futurum propediem auguror.
 Quo enim te animo esse sentio, si paulum ad istam, quam
 adhibuisse te aiunt in literis, industriam porro etiam ad-
 nitere, magnum nobis momentum adijcies trahendis in
 hanc partem hominum iudicijs. Id quod eo mihi gratius
 futurum est, quod causam, nō hominē sequi mihi uideris.
 Antehac em̄ ne de facie quidem inter nos ipsi nouimus.
 Agedū incūbito in causam (ut dicitur) & q; plurimos tui si-
 miles quoad eius fieri poterit, citra incōmodū institutæ ti-
 bi uitæ in eandē causam deducito (iā em̄ tua magis, q; no-
 stra res agit, quibus alia fors uitæ oblata est, uel hæc ablata

potius & extorta, mordicus & ad perniciem usq; retinen-
 tibus) Sic enim fiet, ut quantum nobis uirium accesserit,
 tantum illis decedat, non modo nostris, sed etiam huma-
 nitatis aduersarijs: cuiusmodi uenustulus ille Aristarch⁹
 primarij istic nominis, ut tu ais: qui Budæum scribendo,
 & præsertim illo in loco Apuleij imitatore esse censuit:
 quod unum uerbum eius, quid aliud q̄ meram ignoran-
 tiam clamitat: Nam de me alij uiderint, mihi certe nō per-
 placeo: uerum Apuleium latinum uix semel legi, idq; etiā
 am cōtemptim: græcum iterum etiā suauissime. Sed quid
 agas: sic uiuitur: ea demum isti recte, ac latine dicta esse ar-
 bitrantur, & contendunt, quæ intelligere ipi possunt: quo-
 rum specimē in prima statim charta Bartholi, ac deinceps
 in omnibus inuenire possumus. quicquid ad nostrorum
 auctorum normam, aut obseruationē edideris, nunquam
 istis approbaueris improbis. Huiusmodi, atq; etiam mul-
 to improbius uerbis aures nostræ occalluerunt: quos
 nihil æque premit, quàm quod Cisalpini atq; etiam Parisi-
 ijs nati, educatiq; sumus: & (absit uerbo inuidia) à nobis,
 ipsi edocti. Id nos inuisos facit. Popularibus tātum in oculi-
 los incurrimus: peregrinos benignis oculis aspiciunt: au-
 ribus æquis ignotos audiunt, & perpurgatis: ciuibus ob-
 strepunt, & obloquuntur. In causa est (ut opinor) rei noue
 inuidia. Atqui quo magis nōnulla scriptitando urere me
 homines sentiam (nūc enim primum animaduerti) eo mi-
 nus inuidiam eorum egre feram. Ex quo autem ambitio-
 ne honorum ipse mihi interdixeram, securus omnis im-
 peritorum iudicij, fati uelut pondere excusso, solaq; egre-
 gij propositi conscientia fretus, mecum alacriter uiuebā,
 si per ualetudinem cōmodam licuisset. At iam fermē qua-
 driennium, ancipiti marte, cum morbo infestissimo depu-
 gno: qui ut corpus extenuat, sic animi uigorē, alacritatēq;
 retundit: sæpe ut despondere literarum mihi studium, præ-
 sertim

sertim reclamitantibus amicis, atq; etiam nonnunquam
 animum, mihi contingat. Quod si hanc epistolam perue-
 nisse ad te sensero, satis tibi faciendi cura defunctum me
 esse lætabor: sum enim ad scribendum natura procrastina-
 tor. Vale. Parisijs. M. D. X. octauo Calend. Aprileis.

GVLIELMVS BVDAEVS CLAVDIO
 CANTIVNCVLAE IVRIS
 CONSVLTO S.

Ergrata, perq; iucundæ mihi fuerunt literæ
 tuæ doctissime Cantiuacula, duorum men-
 sium interuallo peregre redeunti redditæ.
 Humanitate em̄ tua singulari adductus sum,
 atq; adeo negocijs ab omnibus abductus, ut
 Zasianis commētarijs uacarem: quos tu mi-
 hi dono miseris, ut quidem ego interpretor, animi tui pi-
 gnus, mihi ultro beneuolētis. Quod uero tuis literis ma-
 gnopere uidere, quasiq; ambitu quodam suauiloquo con-
 tendere mecum, ut amicitiam coire tibi liceat: hanc ego cō-
 ditionem tam cupide amplector, ut si prior ingenium tuū
 nossem, prioreis quoq; partes ad amicitiam prouocandi
 occupaturus fuerim. Siquidem eximiæ tuæ facundiæ do-
 cumento ita animum meum pigneratus es, atq; munere
 ultro misso ex tanto locorum interuallo, auctoratum tibi
 reddidisti, ut totus esse tuus gestiam: quod quidem nulla
 aliorum amicorum captione, aut incommodo fieri possit.
 Præsertim cum istam tuam facundiam germana probita-
 te conditam esse sentiam, quantum quidem odorari inge-
 nij tui naturam ex unius epistolæ uestigijs potui: cuius
 tute contextu si mihi animum tuum bona fide prompsi-
 sti, & explicasti, ut fidem mihi facit scriptionis tuæ candor
 maior omni suspicione, ut uerbis uestris utar: quum ipse